

SUZANNE COLLINS

DROZDAJKA

COO
BOO

Hry o život 3

Drozdajka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Suzanne Collins

Hry o život 3 - Drozdajka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Suzanne Collins
Je autorka týchto kníh:

Séria *Hry o život*

HRY O ŽIVOT

SKÚŠKA OHŇOM

DROZDAJKA

Suzanne Collins

DROZDAJKA

COO
BOO

Text © Suzanne Collins, 2010
Translation © Michal Jedinák, 2011, 2018
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4583-3
ISBN e-knihy 978-80-566-4680-9 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4681-6 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4679-3 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Capovi, Charliemu a Isabel.

PRVÁ ČASŤ

POPOL

1

Hľadím si na topánky, pozorujem, ako sa na ošúchanej koži usádza jemná vrstva popola. Na tomto mieste stála posteľ, o ktorú som sa delila so svojou sestrou Prim. Tamto zasa býval kuchynský stôl. Podľa hromady obhorených tehál z rozpadnutého komína si viem predstaviť polohu zvyšku domu. Inak by som sa v tejto sivej záplave nevyznala.

Z Dvanásteho obvodu nezostalo takmer nič. Zápalné bomby Sídla pred mesiacom zrovnali so zemou domy chudobných baníkov v Sloji, obchody v meste, ba aj súdnu budovu. Zničeniu unikla iba štvrť víťazov. Ani neviem prečo. Možno ju ušetrili ako ubytovanie pre ľudí zo Sídla, keď sem prídu. Pre reportérov, pre komisiu odhadujúcu stav uhoľných baní či jednotky mierotvorcov číhajúce na vracajúcich sa utečencov.

No okrem mňa sa sem nikto nevracia a aj ja som prišla len nakrátko. Predstavitelia Trinásteho obvodu s mojou

cestou nesúhlasili. Pokladali ju za príliš drahé a zbytočné riziko: niet sa tu čo nové dozvedieť a na moju bezpečnosť musí dohliadať tucet neviditeľných vznášadiel krúžiacich naokolo. Napriek tomu som to musela vidieť. Určila som si to ako podmienku našej ďalšej spolupráce.

Napokon hlavný porotca Plutarch Heavensbee, ktorý zjednotil rebelov v Sídle, rozhodil rukami: „Nech ide. Radšej stratíme jeden deň ako ďalší mesiac. Malá prechádzka po Dvanástke ju možno presvedčí, že sme na jednej lodi.“

Na jednej lodi. V ľavom spánku pocítim bodnutie a pritlačím si naň ruku. Presne na to miesto ma udrela Johanna Masonová cievkou drôtu. V hlave mi víria spomienky, pokúšam sa odlíšiť pravé od falošných. Aký sled udalostí viedol k tomu, že teraz stojím v rozvalinách svojho mesta? Je to namáhavé, pretože následky otrasu mozgu, ktorý mi Johanna spôsobila, ešte celkom neodznegli a myšlienky sa mi zavše popletú. Lieky proti bolesti a na zlepšenie nálady mi navyše vyvolávajú halucinácie. Aspoň si to myslím. Doteraz nemám istotu, že v tú noc, keď sa podlaha v nemocničnej izbe zmenila na koberec zvíjajúcich sa hadov, som nebola pri zmysloch.

Používam techniku, ktorú mi poradil jeden z lekárov. Začnem od najjednoduchších vecí, o ktorých reálnosti nepochybujem, a postupne prechádzam k čoraz zložitejším. V hlave sa mi odvíja zoznam...

*Volám sa Katniss Everdeenová. Mám sedemnášť rokov. Po-
chádzam z Dvanásteho obvodu. Zúčastnila som sa Hier o ži-
vot. Ušla som. Sídlo ma nenávidí. Peetu zajali. Mnohí ho po-
važujú za mŕtveho a zrejme je to pravda. Možno by to preňho
bolo najlepšie...*

„Katniss, nemám k tebe zísť?“ Cez slúchadlá, na ktorých rebeli nástojili, ku mne doľahne hlas môjho najlepšieho priateľa Gala. Pozorne ma sleduje zo vznášadla na oblohe, je pripravený vrhnúť sa ku mne, keby sa čokoľvek stalo. Uvedomím si, že čupím, laktami sa opieram o stehná, hlavu mám zloženú v dlaniach. Zrejme vyzerám ako na pokraji zrútenia. To si nemôžem dovoliť, najmä teraz, keď mi konečne znižujú dávky liekov.

Vstanem a odmietavo zamávam. „Nie, som v poriadku.“ Akoby som to chcela dokázať, pohnem sa od nášho starého domu smerom k mestu. Gale požiadal, aby ma do Dvanásteho obvodu mohol sprevádzať, no keď som jeho spoločnosť odmietla, nenaliehal. Pochopil, že dnes potrebujem byť sama a nezniesla by som ani jeho prítomnosť. Niekedy to inak nejde.

Leto je suché a horúce. Spadlo sotva niekoľko kvapiek a hromady popola zostali od útoku takmer nedotknuté. Pri chôdzi sa mi spod topánok dvíhajú sivé obláčiky. Popolavá krajina je v bezvetří nehybná. Sústredím sa na cestu, pretože po pristátí na Lúke som z neopatrnosti zakopla o kameň. Až na to, že to nebol kameň, ale niečia lebka. Prevrátila sa tvárovou stranou nahor, dlho som nevedela odtrhnúť zrak od jej zubov a uvažovala som, komu asi patrili. Napadlo mi, že moje zuby by v podobnej situácii vyzerali zrejme rovnako.

Zo zvyku sa držím cesty, čo však nie je najšťastnejšia voľba, pretože je posiatá pozostatkami ľudí, ktorí sa pokúšali ujsť. Niektorí zhoreli okamžite, ďalším sa podarilo pred najhoršími plameňmi ujsť a dostala ich až otrava dymom.

Ich zapáchajúce telá tu teraz ležia v rozličných stupňoch rozkladu, stávajú sa potravou zvierat, ktoré sa živia zdochlinami, pokrývajú ich roje múch. *Zabila som ťa*, pomyslím si, keď miňam hromady tiel. *Aj teba. Aj teba.*

Je to pravda. To môj šíp vystrelený do štrbiny v silovom poli okolo arény vyvolal takú hrôzostrašnú odplatu. Ja som spôsobila, že Panem zachvátil zmätok.

V mysli počujem slová prezidenta Snowa, ktoré vyriekol v to ráno pred mojím odchodom na turné víťazov: „*Katniss Everdeenová, dievča z plameňov, vykresala si iskru, ktorá bude ďalej rásť, a ak ju včas neuhasíme, rozpúta peklo v celom Paneme.*“ Ukazuje sa, že nepreháňal, ani sa mi nepokúšal nahnať strach. Možno ma naozaj žiadal o pomoc. Lenže v tom čase som už uviedla do pohybu čosi, nad čím som nemala kontrolu.

Bane stále horia, pomyslím si otupene. V diaľke sa spod zeme valia kúdoly čierneho dymu, no nezostal tu nikto, koho by to trápilo. Viac ako deväťdesiat percent obyvateľov obvodu zahynulo. Približne osemsto zvyšných našlo útočisko v Trinástom obvode, čo je podľa mňa to isté ako zostať naveky bez domova.

Viem, že by som tak nemala uvažovať, skôr mám byť vďačná za to, ako nás – chorých, zranených, vyhladovaných a s prázdnyimi rukami – prijali. No predsa sa neviem zmieriť so skutočnosťou, že Trinásty obvod zohral pri zničení Dvanástky významnú úlohu. Moju vinu to síce nezmenšuje, lenže nebyť ich, nezaplietla by som sa do rozsiahleho sprisahania s cieľom zvrhnúť Sídlo, ani by som na to nemala prostriedky.

Obyvatelia Dvanásteho obvodu nezorganoizovali vlastné hnutie odporu a nemali v tej veci nijaké slovo. Mali len smolu, že som jednou z nich. Napriek tomu sú niektorí z tých, čo prežili, šťastní, že sa Dvanásteho obvodu konečne striasli. Oslobodili sa od večného hladu a útlaku, zbavili sa nebezpečných uhoľných baní a unikli pred bičom Romula Threada, posledného tunajšieho veliteľa mierotvorcov. Nový domov vnímajú ako zázrak, veď ešte prednedávnom sme o existencii Trinásteho obvodu ani nevedeli.

Utečenci vďačia za svoje životy Galovi, aj keď on to nerád pripúšťa. Len čo sa Hry štvrtstoročia skončili – v okamihu, keď ma zdvihli z arény –, dodávka elektriny v Dvanástom obvode bola prerušená, obrazovky televízorov stmavli a v Sloji nastalo také ticho, že jeho obyvatelia počuli tlkot vlastného srdca. Proti tomu, čo sa odohralo v aréne, neprotestovali, ale ani to neoslavovali. Napriek tomu sa obloha do pätnástich minút zaplnila vznášadlami a na zem sa zniesol dážď bômb.

To Gale si spomenul na Lúku, jedno z mála miest, kde nestáli staré drevené domy pokryté uhoľným prachom. Poslal ta každého, koho stihol, vrátane mojej mamy so sestrou. Zorganoizoval skupinku, ktorá strhla plot – bez elektriny sa z neho stala neškodná drôtená prekážka – a odviezol ľudí do lesa. Zamieril na jediné vhodné miesto, ktoré mu prišlo na um: k jazeru, kam ma v detstve brával otec. Odtiaľ potom pozorovali, ako plamene v diaľke pohlcujú to jediné, čo na svete poznali.

Pred úsvitom boli útočníci dávno preč, požiare dohasínali a pri jazere sa zhromažďovali poslední zachránení.

Moja mama a Prim si vzali na starosť zranených a usilovali sa ich liečiť všetkým možným, čo našli v lese. Gale mal dve súpravy lukov a šípov, lovecký nôž a rybársku sieť a musel sa postarať o vyše osemsto hladných a vydesených ľudí. S pomocou tých zdatnejších spomedzi zachránených sa mu to darilo tri dni. Potom sa nečakane zjavilo vznášadlo, ktoré ich vzalo do Trinásteho obvodu, kde im prideliť čisté biele izby, oblečenie a tri jedlá denne. Obydli sa nachádzali pod zemou, oblečenie dostali všetci rovnaké a strava bola takmer bez chuti, no utečencom z Dvanásteho obvodu to neprekážalo. Podarilo sa im prežiť, boli v bezpečí, vrelo ich tu prijali a starali sa o nich.

Toto oduševnené privítanie považovali za prejav láskavosti obyvateľov Trinásteho obvodu. Lenže Dalton, utečenec z Desiateho obvodu, ktorý ta prišiel na vlastných nohách pred niekoľkými rokmi, mi prezradil pravý dôvod. „Potrebujú ťa. Takisto aj mňa a všetkých ostatných. Pred časom tu vyčíňala epidémia kiahní, ktorá mnohých zabila a veľa ľudí zostalo neplodných. Potrebujú nás na rozmnožovanie, sme pre nich plodné stádo.“ V Desiatom obvode pracoval na jednej z hovädzích fariem, kde mal na starosti genetickú rozmanitosť dobytku prostredníctvom implantácie dávno zmrazených kravských embryí. S Trinástym obvodom má zrejme pravdu, nevidno tam veľa detí. Ale čo na tom? Nezatvárajú nás do ohrád, učia nás pracovať a deti sa vzdelávajú. Každý nad štrnásť rokov získa základnú vojenskú hodnosť a úctivo ho oslovujú „vojak“. Najvyšší predstavitelia Trinásteho obvodu každému utečencovi bez výnimky udelili občianstvo.

A predsa ich nenávidím. Teraz však nenávidím takmer každého – a seba najväčšmi zo všetkých.

Povrch pod nohami spevnie, pod kobercom popola zacítim dlažbové kocky námestia. Po obvode ho lemujú nevysoké sutiny niekdajších obchodov. Z budovy súdu zostala len kopa sčernetých trosiek. Vykročím k miestu, kde stála pekáreň Peetovej rodiny. Nezostalo z nej nič okrem roztraveného kusa pece. Peetovým rodičom ani jeho dvom starším bratom sa do Trinásteho obvodu nepodarilo dostať. Z takzvaných zámožnejších obyvateľov mesta uniklo pred ohňom iba zopár. Peeta by sa ani nemal ku komu vrátiť. Zostala som mu len ja...

Keď ustupujem od pekárne, do niečoho narazím, stratím rovnováhu a posadím sa rovno na kus kovu zohriateho od slnka. Pokúšam sa prísť na to, čo to mohlo byť, a potom si spomeniem, ako dal nedávno Thread upraviť námestie. Pri budli na ňom kláty, praniere... a toto sú zvyšky šibenice. Je to zlé, veľmi zlé. Mysel' mi zaplavia obrazy, ktoré ma mučia vo dne aj v noci. Predstava, ako Peetu týrajú – topia, pália, režu, púšťajú mu do tela elektrinu, mrzačia ho a bijú – v snahe vytiahnuť z neho informácie o vzbure, ktoré nemá. Tuho privriem oči a usilujem sa mu na vzdialenosť stoviek kilometrov poslať myšlienky, telepaticky ho ubezpečiť, že v tom nie je sám. Lenže to nie je pravda. Peeta je sám a ja mu nemám ako pomôcť.

Z námestia sa rozbehnem k jedinému miestu, ktoré nezničili plamene. Miniem trosky starostovho domu, kde bývala moja priateľka Madge. O nej ani o jej rodine neviem nič. Vzali ich vďaka postaveniu jej otca do Sídla, alebo ich

ponechali napospas ohňu? Okolo mňa sa rozvíri popol, lemom košele si zakryjem ústa. Nebojím sa, že vdýchnem dusivý popol, skôr ma desí predstava, z koho by mohol pochádzať.

Tráva je spálená a popolavý sneh napadal aj tu, ale dvanásť domov vo štvrti víťazov zostalo nepoškodených. Vbehnem do domu, v ktorom som prežila posledný rok, zaplesnem za sebou dvere a opriem sa o ne chrptom. Vnútrajšok vyzerá nedotknutý. Je tam čisto a strašidelne ticho. Prečo som sa vrátila do Dvanásteho obvodu? Ako mi táto návšteva pomôže nájsť odpoveď na otázku, pred ktorou niet úniku?

„Čo si počnem?“ zašepkám do prázdna. Naozaj to neviem.

Neustále ma oslovujú nejakí ľudia. Plutarch Heavensbee. Jeho rafinovaná zástupkyňa Fulvia Cardewová. Vodcovia z rôznych obvodov. Vojenský hodnostári. Výnimkou je Alma Coinová, prezidentka Trinásteho obvodu, ktorá si ma iba prezerá. Má okolo päťdesiatky a na pleciah jej padajú dokonale rovné sivé vlasy. Fascinuje ma ich rovnomerné usporiadanie a bezchybnosť – nijaký voľný či skrútený prameň, žiadne rozštiepené končeky. Oči má sivé, no nie ako ľudia zo Sloja. Tie jej sú bledé, akoby sa z nich vytratila farba. Pripomínajú snehovú čľapkanicu, ktorá sa nasilu tlačí do topánok.

Chcú odo mňa, aby som prijala úlohu, ktorú pre mňa pripravili. Mám byť symbolom revolúcie. Drozdajkou. Nestačí im, čo som už vykonala, ako som sa počas Hier o život vzoprela Sídlu a podporila tým rebelov. Teraz sa mám stať skutočnou vodkyňou, tvárou, hlasom a stelesnením revolúcie. Osobnosťou, na ktorú sa obvody – väčšina z nich

vstúpila do otvorenej vojny so Sídлом – môžu spoľahnúť, že im ožiari cestu k víťazstvu. Nebudem na to sama. Zostavili celý tím ľudí, ktorí sa o mňa postarajú: budú ma obliekať, písať mi prejavy, zorganizujú verejné vystúpenia – to všetko je mi až nepríjemne známe – a ja urobím iba to, o čo ma požiadajú. Niekedy ich počúvam, inokedy si len prezerám dokonalý účes na hlave Coinovej a uvažujem, či to nie je parochňa. Napokon opustím miestnosť, pretože ma rozbolí hlava, alebo je čas na jedlo, alebo jednoducho potrebujem vyjsť z podzemia, inak by som sa rozkričala. Nič im nevyvetľujem, len sa zdvihnem a odídem.

Keď sa za mnou včera popoludní zatvárali dvere, začula som hlas prezidentky Coinovej: „Hovorila som vám, že treba zachrániť chlapca.“ Myslela tým Peetu. S tým môžem len súhlasiť. Na túto úlohu by sa hodil oveľa lepšie.

Koho však vytiahli z arény namiesto neho? Mňa, dievča, ktoré nechce spolupracovať. A Beeteeho, staršieho vynálezcu z Tretieho obvodu, ktorého stretávam zriedka, pretože len čo sa vedel vzpriamene posadiť, zapojili ho do vývoja zbraní. Doslova ho odtlačili na nemocničnej posteli s kolieskami na nejaké prísne tajné miesto a teraz ho iba občas vídam pri jedle. Je veľmi bystrý a ochotne pomáha, nie je to však typ buriča. Potom je tu ešte Finnick Odair, sexuálny symbol z rybárskeho obvodu, ktorý v aréne udržal Peetu nažive, keď som ja zlyhala. Aj z Finnicka chcú spraviť vodcu rebelov, no najprv ho musia prinútiť zostať v bdelom stave dlhšie než päť minút. Aj keď je pri vedomí, treba mu všetko zopakovať trikrát. Lekári tvrdia, že je to následok elektrického šoku z arény, no ja viem, že v skutočnosti je to

oveľa zložitejšie. Finnick sa nevie sústrediť na dianie v Trinástom obvode, pretože neprestajne myslí na to, čo robia v Sídle s Annie, s tým bláznivým dievčaťom z jeho obvodu, s jedinou osobou na svete, ktorú miluje.

Napriek vážnym výhradám sa na Finnicka za jeho úlohu v sprisahaní, ktoré ma priviedlo až sem, nedokážem hnevať. On má aspoň čiastočnú predstavu o tom, čím prechádzam. Nehovoriac o tom, že je veľmi ťažké zloštiť sa na niekoho, kto tak často narieka.

Po špičkách prechádzam prízemím, aby som nenarobila hluk. Vezmem si niekoľko drobností na pamiatku: svadobnú fotografiu rodičov, modrú stužku do vlasov pre Prim, rodinnú knihu liečivých a jedlých rastlín. Kniha sa mi vyšmykne a roztvorí sa na stránke so žltými kvetmi. Okamžite ju zavriem, pretože ten obrázok namaľoval Peetov štetec.

Čo si počnem?

Má vôbec zmysel niečo robiť? Moja mama so sestričkou a Galova rodina sú konečne v bezpečí. Ostatní obyvatelia Dvanásteho obvodu sú buď mŕtvi, na čom už nič nezmením, alebo pod ochranou Trinásteho obvodu. Zostávajú rebeli v ostatných obvodoch. Sídlo, pravdaže, nenávidím, no vôbec nemám istotu, že ako drozdajka môžem prispieť k jeho zvrhnutiu. Ako by som mohla pomôcť obvodom, veď zakaždým, keď niečo urobím, prinesie to len ďalšie utrpenie a straty na životoch! Starca z Jedenásteho obvodu zastrelili za to, že písal nevhodnú melódiu. Po mojom zásahu do Galovho bičovania zaviedli v Dvanástom obvode tvrdé opatrenia. Môjho štylistu Cinnu odtiahli zo štartovacej miestnosti tesne pred začiatkom Hier zakrvaveného a v bezvedomí. Plutarchove

zdroje sú presvedčené, že ho zabili počas výsluchu. Geniálny, záhadný a príjemný Cinna je mojou vinou mŕtvy. Potlačím tú myšlienku, je príliš bolestivé zaoberať sa ňou bez toho, aby som sa úplne nezbláznila.

Čo si počnem?

Ak sa stanem drozdajkou... preváži to dobré, čo vykonám, všetky doterajšie škody? Kto mi dá pravdivú odpoveď na túto otázku? Určite nie tím ľudí z Trinásteho obvodu. Teraz, keď mojej rodine a Galovi nič nehrozí, najradšej by som ušla. Až na to, že som ešte stále Peetovou dlžníčkou. Keby som mala istotu, že je mŕtvy, zmizla by som v lese a nikdy viac sa nevrátila. No nateraz to nemôžem urobiť.

Začujem zasyčanie a zvrtnem sa na päte. Vo dverách do kuchyne stojí s prehnutým chrbtom a so stiahnutými ušami najškaredší kocúr na svete. „Iskerník,“ oslovím ho. Tisíce ľudí sú po smrti, ale on prežil a navyše vyzerá dobre živý. Ale z čoho? Z domu a dnu sa vie dostať cez okno v komore, ktoré sme vždy nechávali pootvorené. Zrejme lovil hraboše. Na inú možnosť radšej nemyslím.

Čupnem si a natiahnem ruku. „Pod' sem, cica.“ Ani náhodou! Je namrzený, že sme ho opustili. A navyše, nenúkam mu jedlo. Odjakživa ma toleroval len preto, že som mu nosila maškrtky. Keď sme sa stretávali v starom dome, lebo tento nový sa ani jednému z nás nepáčil, chvíľu to dokonca vyzeralo, že sa zblížime. To už očividne neplatí. Kocúr zažmurká tými svojimi nepríjemnými žltými očami.

„Chceš vidieť Prim?“ spýtam sa. Jej meno upúta Iskerníkovu pozornosť. Okrem jeho vlastného je to jediné slovo, na ktoré reaguje. Chrapľavo zamňaučí a priblíži sa ku mne.

Zdvihnem ho na ruky, pohladím po srsti, potom podídem ku skrini, vylovím z nej vrece na korisť a nešetrne strčím kocúra dnu. Inak by som ho do vznášadla nedostala a Iskerník pre moju sestru veľa znamená. Jej koza Lady, zviera so skutočnou hodnotou, sa, žiaľ, neukázala.

Galov hlas v slúchadlách ma upozorňuje, že sa musíme vrátiť. Lenže vrece na korisť mi pripomenulo, že chcem ešte niečo. Popruh vreca prevesím cez operadlo stoličky a vybehnem po schodoch do svojej spálne. V skrini visí lovecká bunda po otcovi. Priniesla som ju sem zo starého domu pred Hrami štvrtstoročia v nádeji, že keď zomriem, poskytneme mame a sestre aspoň akú-takú útechu. Bol to dobrý nápad, inak by bol z bundy už len popol.

Mäkká koža je príjemná na dotyk, na chvíľu ma zaplavia upokojujúce spomienky na dlhé hodiny, ktoré som strávila zabalená do nej. Odrazu sa mi bezdôvodne začnú potiť dlane. Na krku pocítim zimomriavky. Zvrtnem sa, no izba je prázdna ako predtým. Všetko je na svojom mieste a ticho nenarúša žiadny zvuk, ktorý by ma mohol vyplašiť. Čo to teda je?

Potiahnem nosom. Zapríčinil to sladkastý, umelý pach. Spomedzi vysušených kvetín vo váze na toaletnom stolíku vytrča kúsok bielej. Opatrne pristúpim bližšie. Medzi zoschnutými stonkami sa vyníma čerstvá biela ruža, do posledného trňa a hodvábného lupienka absolútne dokonalá.

Hneď viem, kto mi ju poslal.

Prezident Snow.

Keď sa mi od jej zápachu zdvihne žalúdok, dám sa na ústup. Ako dlho tu je? Deň? Hodinu? Rebeli pred mojím

príchodom prezreli celú štvrť víťazov, hľadali výbušniny, odpočívacie zariadenia – čokoľvek nezvyčajné. No ruža im nemusela pripadať zaujímavá. Iba ja poznám jej význam.

Na prízemí strhnem vrece zo stoličky a ťahám ho za sebou po dlážke, až kým si neuvedomím, že nie je prázdne. Na trávniku pred domom horúčkovito mávam na vznášadlo, Iskerník sa zatiaľ hádže vo vreci. Strčím doňho lakťom, čo ho len väčšmi rozzúri. Vo vzduchu sa objaví vznášadlo, nadol sa spustí rebrík. Stúpim naň a elektrický prúd ma zmrazí, až kým ma nevytiahnu na palubu.

Gale mi pomáha zostúpiť z rebríka. „Si v poriadku?“

„Hej,“ prikývnem a utieram si rukávom pot z tváre.

Poslal mi ružu! chcem skríknúť, no nemám istotu, či o tom môžem hovoriť, najmä keď sa na mňa pozerá človek Plutarchovho formátu. V prvom rade by som vyzerala ako šialená. Buď by ma podozrievali, že si to vymýšľam, čo je celkom možné, alebo by usúdili, že prehnane reagujem, a znova by mi nasadili utlmujúce lieky, ktorým sa tak usilovne snažím vyhnúť. Nikto by nepochopil, že to nie je len obyčajný kvet od prezidenta Snowa, ale príslub pomsty. Pretože keď sa mi Snow pred turné víťazov vyhrážal, nebol okrem nás dvoch v pracovni nik.

Tá snehobiela ruža na mojom toaletnom stolíku je osobný odkaz pre mňa. Pripomína mi nedokončenú záležitosť. Šepká mi: *Nájdem si Ťa. Dostanem Ťa. Možno práve teraz sa na teba pozerám.*

2

Blížia sa k nám vznášadlá Sídla, aby nás zostrelili z oblohy? Počas letu ponad Dvanásty obvod úzkostlivo pátram po náznakoch útoku, no nikto nás neprenasleduje. Po niekoľkých minútach, keď začujem, ako sa Plutarch s pilotom zhovárajú, že vzdušný priestor je čistý, trochu sa uvoľním.

Gale kývne hlavou smerom k vrecu, odkiaľ sa ozýva mňaučanie. „Teraz už chápem, prečo si sa musela vrátiť.“

„Kým bola aspoň malá šanca, že je nažive...“ Zhodím vrece na stoličku a ten odporný tvor zareaguje hlbokým hrdelným vrčaním. „Prestaň!“ zahriaknem kocúra a klesnem do čalúneného kresla naproti pod oknom.

Gale si sadne ku mne. „Je to tam dolu veľmi zlé?“

„Oveľa horšie to už byť nemôže,“ odvetím. Pozriem sa mu do očí a vidím v nich odraz vlastného žiaľu. Naše ruky sa spoja, pevne zvierame časť Dvanásteho obvodu, ktorú sa Snowovi nepodarilo zničiť. Zvyšok cesty do Trinásteho

obvodu sedíme mlčky. Let trvá približne štyridsaťpäť minút, čo je sotva týždeň chôdze. Bonnie a Twill, utečenky z Ôsmeho obvodu, ktoré som stretla v lese minulú zimu, neboli napokon ďaleko od cieľa. Napriek tomu zrejme neuspeli, keď som sa na ne v Trinástom obvode vypytovala, nikto ani netušil, o kom hovorím. Predpokladám, že zahynuli v lese.

Zo vzduchu vyzerá Trinásty obvod rovnako bezútešne ako Dvanástka. Z trosiek síce nestúpa dym ako na záberoch v televízii, no na povrchu takmer niet známok života. Sedemdesiatpäť rokov po skončení Temných dní – keď Trinásty obvod vo vojne medzi Sídлом a obvodmi údajne zrovnali so zemou – sú takmer všetky nové stavby vybudované pod povrchom zeme. Už predtým sa tu nachádzali rozsiahle podzemné priestory, ktoré mali v priebehu storočí slúžiť buď ako tajný úkryt pre vládnych predstaviteľov v čase vojny, alebo ako posledné útočisko ľudstva, keby sa povrch zeme stal neobývateľným. Ľudí z Trinásteho obvodu zachránila skutočnosť, že bol centrom vývoja jadrových zbraní pre Sídlo. Počas Temných dní ho rebeli ovládli, keď porazili vládne zložky, namierili jadrové hlavice na Sídlo a vyjednali dohodu: ak im dajú pokoj, budú hrať mŕtveho chrobáka. Sídlo malo jadrové zbrane aj na západe, no Trinásty obvod nemohlo napadnúť bez rizika odvety, a tak muselo návrh prijať. Potom zničili zvyšky obvodu na povrchu a odrezali všetky vonkajšie prístupové cesty. Vodcovia v Sídle možno dúfali, že Trinástka bez cudzej pomoci napokon vymrie. Niekoľkokrát to naozaj vážne hrozilo, no vďaka prísnemu rozdeľovaniu zásob, tvrdej disciplíny a neustálej ostražitosti

pred ďalšími útokmi zo strany Sídla sa im zakaždým podarilo prežiť.

Teraz sa obyvatelia zdržujú výlučne v podzemí. Von na slnko môžu vyjsť len v presne stanovenom čase. Rozvrh nemožno porušiť. Každé ráno musí človek strčiť pravú ruku do prístroja na stene, ktorý mu bledočerveným atramentom vytetuje na hladkú kožu predlaktia denný rozvrh. 7.00 – *Raňajky*, 7.30 – *Práca v kuchyni*, 8.30 – *Vzdelávacie stredisko, miestnosť číslo 17*. A tak ďalej. Atrament je nezmazateľný až do 22.00 – *Kúpanie*. Vtedy zložka, vďaka ktorej je vodoodolný, vyprchá a rozvrh sa zmyje. Večierka o 22.30 znamená, že každý, kto nemá nočnú službu, by mal byť v posteli.

Spočiatku, kým som ležala v nemocnici, som sa tomuto pečiatkovaniu vyhla. No len čo ma premiestnili do ubytovacej jednotky 307 k mame a sestre, očakávalo sa, že budem rozvrh dodržiavať. Lenže až na jedlo pokyny na svojom predlaktí prakticky ignorujem. Buď trávim čas vo svojej izbe, alebo sa potulujem po Trinástom obvode a neraz zaspím v nejakom úkryte: v opustenom vzduchovode, za vodovodným potrubím v práčovni... Skvelým miestom je kabinet vo vzdelávacom stredisku, pretože po školské potreby ta nikto nechodí. S majetkom sa v Trinástom obvode narába tak šetrne, že mrhanie je takmer zločinom. Raz som však videla Fulviu Cardewovú, ako pokrčila takmer nepopísaný hárok papiera. Zatvárala sa, akoby práve niekoho zavraždila. Očervenela ako paradajka, strieborné kvety na buclatých lícach ešte väčšmi vystúpili. Vyzerala ako dokonalé stelesnenie hojnosti. Jedným z mála potešení je tu pre mňa pozorovanie hŕstky rozmazaných sídelných „rebelov“, ako sa pokúšajú zapadnúť medzi ostatných.

Neviem, ako dlho sa mi podarí vyhybať sa presnému rozvrhu, ktorého dodržiavanie odo mňa vyžadujú hostiteľia. Zatiaľ ma nechávajú na pokoji, oficiálne som duševne dezorientovaná – píše sa to na mojom plastovom lekárskom náramku – a všetci musia tolerovať moje nesúvislé táranie. To však nepotrvá večne. A rovnako to bude aj s drozdajkou.

Spolu s Galom zostúpim z prístávacej plošiny po niekoľkých schodiskách k ubytovacej jednotke 307. Mohli by sme sa zviezť výťahom, keby mi tak veľmi nepripomínal ten, ktorý ma vyzdvihol do arény. Životu v podzemí sa prispôbujem len ťažko, ale po bizarnom náleze ruže sa pri klesaní pod povrch po prvý raz cítim bezpečnejšie.

Pred dverami označenými číslom 307 zaváham. Uvedomím si, že mama so sestrou ma zahrnú množstvom otázok. „Čo im poviem o Dvanástom obvode?“ spýtam sa Gala.

„Pochybujem, že ich budú zaujímať podrobnosti. Videli ho v plameňoch. Väčšmi ich bude trápiť, ako to znášaš ty.“ Pohladí ma po líci. „Aj mňa to trápi.“

Na okamih si opriem hlavu o jeho dlaň. „Prežijem to.“

Potom sa zhlboka nadýchnem a otvorím dvere. Mama so sestrou sú tam, podľa rozvrhu sa o 18.00 začína takzvané rozjímanie pred večerou. Vidím, ako sa pokúšajú odhadnúť môj emocionálny stav, na tvári sa im zračia obavy. Než mi stihnú položiť nejakú otázku, prevrátim vrece a polhodina rozjímania sa zmení na polhodinu zbožňovania kocúra. Prim sedí na podlahe, roní slzy a hojdá na rukách príšerného Iskerníka. Zviera občas prestane priať, aby na mňa zlostne zasyčalo. Keď mu sestra uviaže okolo

krku mašľu, kocúr na mňa vrhne mimoriadne samolúby pohľad.

Mama si pritlačí svadobnú fotografiu na prsia a potom ju spolu s knihou o rastlinách postaví na bielizník, ktorý nám venovala vláda. Otcovu bundu zavesím na stoličku. Na okamih mám pocit, že som doma. To znamená, že cesta do Dvanásteho obvodu nebola celkom márna.

Keď kráčame k jedálni na večeru, ozve sa pípanie Galovho komunikátora. Prístroj pripomína väčšie hodinky, ale slúži na prijímanie správ. Vlastníctvo komunikátora je mimoriadna výsada vyhradená len pre dôležitých ľudí. Gale sa dostal do tejto kategórie, keď sa postaral o záchranu obyvateľov Dvanásteho obvodu. „Máme ísť na veliteľstvo,“ oznámi mi.

Kráčam niekoľko krokov za ním a v duchu sa pripravujem na ďalšiu diskusiu o drozdajke. Vo dverách veliteľstva otáľam. Je to zasadacia miestnosť pre vojenskú radu vybavená najvyspelejšou technikou, interaktívnymi optickými stenami, elektronickými mapami zobrazujúcimi postavenie vojsk v jednotlivých obvodoch a obrovským obdĺžnikovým stolom s riadiacimi panelmi, ktorých sa nesmiem dotýkať. Nikto z prítomných si ma nevšíma, všetci sa zhromaždili pri televíznej obrazovke na konci miestnosti, na ktorej nepretržite beží vysielanie zo Sídla. Napadne mi, že sa vytratím, ale Plutarch, ktorého mohutná postava mi zakrývala výhľad na obrazovku, ma zazrie a nástoľčivo na mňa kývne, aby som sa k nim pridala. Zdráhavo podídem ku skupine a uvažujem, čo by ma tam mohlo zaujímať. Vysielanie je zakaždým rovnaké: vojnové zábery, propaganda, reprízy bombardovania Dvanásteho obvodu a zlovestný odkaz od prezidenta Snowa.

Pohľad na Caesara Flickermana, neodmysliteľného moderátora Hier o život s namaľovanou tvárou a v žiarivom odeve, pripravujúceho sa na rozhovor, ma preto takmer pobaví. No potom kamera odhalí zvyšok miestnosti a zistím, že jeho hosťom je Peeta.

Vyrazím zo seba zvuk, akoby som sa topila. Odstrkujem ľudí z cesty, až kým nestojím priamo pred obrazovkou. Opriem sa o ňu rukou. Pátram po známkach bolesti v Peetových očiach, po náznakoch utrpenia spôsobeného mučením. Nič také nenájdem. Peeta vyzerá zdravo, ba priam mohutne. Pokožka sa mu leskne, je dokonalá, akoby vyleštená. Správa sa pokojne a vyrovnane. Ani trochu sa neponáša na toho dobitého, krvácajúceho chlapca, ktorý ma máta v snoch.

Caesar sa pohodlnejšie usadí v kresle oproti Peetovi a zahľadí sa naňho. „Takže... Peeta... vitaj späť.“

Peeta sa pousmeje. „Určite ste nečakali, že sa so mnou ešte niekedy budete rozprávať, Caesar.“

„Priznávam, že je to tak,“ pripúšťa Flickerman. „Vtedy večer pred začiatkom Hier štvrtstoročia... nuž, kto by si pomyslel, že ťa ešte uvidíme?“

„Jedno je isté – moje plány boli iné,“ zachmúri sa Peeta.

Caesar sa k nemu nakloní. „Myslím, že nám všetkým bolo jasné, aký si mal plán. Chcel si sa v aréne obetovať, aby Katniss Everdeenová a tvoje dieťa prežili.“

„Správne.“ Prstami prechádza po vzore na čalúnení opierky kresla. „Lenže aj iní ľudia mali plány.“

Presne tak, aj iní mali plány, pomyslím si. Prišiel Peeta na to, že rebeli nás využili ako pešiakov vo svojej hre? Vie, že

moja záchrana bola od začiatku naplánovaná? Dozvedel sa, ako nás mentor Haymitch Abernathy oboch zradil v záujme niečoho, o čo zdanlivo neprejavoval záujem?

V nasledujúcom tichu si všimnem vrásky medzi Peetovým obočím. Buď to uhádol, alebo mu to povedali. No Sídlo ho napriek tomu nezabilo ani nepotrevalo. To prekonal aj moje najsmelšie nádeje. Teším sa z dobrého stavu jeho tela i mysle. Ten pocit na mňa pôsobí ako morfalin, ktorý mi dávajú v nemocnici, utlmuje bolesť posledných týždňov.

„Čo keby si nám porozprával o poslednej noci v aréne?“ navrhuje Caesar. „Pomôžeš nám pochopiť niektoré veci.“

Peeta prikývne, no chvíľu trvá, kým prehovorí. „Posledná noc... ak vám mám povedať o poslednej noci... nuž, v prvom rade si musíte predstaviť, čo znamená byť v aréne. Cítili sme sa ako hmyz uväznený pod misou naplnenou horúcim vzduchom. Všade okolo nás sa rozprestierala džungľa... zelená, živá a tikajúca. Ako obrovské hodiny odpočítavala čas do konca nášho života. Každá hodina prinášala nové hrôzy. Musíte mať na pamäti, že za dva dni zahynulo šesťnásť ľudí, pričom niektorí z nich sa nás snažili chrániť. Ak by to tak pokračovalo, do rána by sme boli všetci mŕtvi – s výnimkou víťaza. A ja som bol rozhodnutý vzdať sa víťazstva.“

Pri tej spomienke ma obleje pot. Dlaň mi sklzáne po obrazovke a ruka mi ochabnuto visí pri boku. Peeta vie vykresliť živé obrazy z Hier aj bez štetca. Rovnako zručne narába so slovami.

„Keď ste v aréne, zvyšok sveta vám pripadá veľmi vzdialený,“ pokračuje. „Všetci ľudia a veci, ktoré ste milovali, pre vás takmer prestanú existovať. Ružová obloha, príšery

v džungli a vyvolení, ktorí túžia preliať vašu krv, sa stávajú tým jediným, na čom záleží. Akokoľvek je vám to proti srsť, budete musieť zabíjať, pretože ste v aréne a máte len jediné želanie. A to vás bude stáť veľa.“

„Celý život,“ prikývne Caesar.

„Nie, viac než život. Vraždiť nevinných ľudí pripraví človeka aj o dušu,“ opraví ho Peeta.

„O dušu,“ zopakuje Caesar šeptom.

V miestnosti sa rozhostilo ticho, takmer cítim, ako sa šíri do celého Panemu. Národ sa vpíja pohľadom do obrazoviek, pretože nikto dosiaľ nehovoril o tom, aké to je v aréne naozaj.

Peeta pokračuje: „Preto som sa sústredil len na svoje pranie. V tú poslednú noc som si veľmi želal zachrániť Katniss. No aj keď som nevedel o rebeloch, nemal som z toho dobrý pocit. Bolo to priveľmi zložité. Začínal som ľutovať, že som s ňou neušiel, ako to navrhovala ráno. Lenže vtedy to už nebolo možné.“

„Boli ste súčasťou Beeteeho plánu odvieť elektrinu do slaného jazera,“ poznamená Caesar.

„Príliš nás pohltila hra na spojenectvo s ostatnými. Nemal som dovoliť, aby nás rozdelili!“ vybuchne Peeta. „Vtedy som ju stratil.“

„Keď si zostal pri strome, do ktorého udierali blesky, a Katniss s Johannou Masonovou sa vybrali s drôtom k vode,“ spresní Caesar.

„Nechcel som to!“ Peeta od rozrušenia očervenie. „Ale nemohol som sa hádať s Beeteem bez toho, aby som neprežradil, že sa chystáme prerušiť spojenectvo. Len čo sa drôt

roztrhol, rozpútalo sa šialenstvo. Spomínam si iba na útržky. Na to, ako som sa pokúšal nájsť Katniss. Videl som, ako Brutus zabil Chaffa. Potom som ja zabil Bruta. Viem, že volala moje meno. Vzápätí do stromu udrél blesk a silové pole okolo arény... explodovalo.“

„To spôsobila Katniss, Peeta,“ podotkne Caesar. „Videl si to na zázname.“

„Nevedela, čo robí. Nikto z nás Beeteeho plánu nerozumel. Na záberoch vidieť, ako sa snaží prísť na to, čo má s drôtom urobiť,“ odsekne Peeta.

„Ale vyzerá to podozrivo,“ poznamená Caesar. „Akoby bola celý čas zapojená do plánu rebelov.“

Peeta vyskočí, nakloní sa k Caesarovej tvári, prstami zvierá opierky moderátorovho kresla. „Vážne? A patrilo do jej plánu aj to, aby ju Johanna takmer zabila? Alebo aby ju paralyzoval elektrický šok? Či bombardovanie Dvanásteho obvodu?“ Teraz už kričí. „Nevedela o tom, Caesar! Ani jeden z nás o ničom nevedel, len sme sa pokúšali udržať sa navzájom nažive!“

Caesar položí dlaň na Peetovu hrud'. Jeho gesto je obranné a zároveň zmierlivé. „Dobre, Peeta, verím ti.“

„Fajn.“ Peeta ustúpi, uvoľní zovretie prstov a prejde si nimi po vlasoch, čím si postrapatí starostlivo upravené svetlé kučery. Rozrušený si sadne späť do kresla.

Caesar si ho chvíľu mlčky prezerá. „A čo váš mentor, Haymitch Abernathy?“

Peetova tvár stuhne. „Neviem, koľko toho vedel Haymitch.“

„Nemohol byť súčasťou sprisahania?“ spýta sa moderátor.

„Nikdy sa o tom nezmienil.“

Caesar pritlačí. „Čo ti hovorí srdce?“

„Že som mu nemal veriť,“ odvetí Peeta. „To je všetko.“

Haymitcha som nevidela, odkedy som naňho zaútočila na palube vznášadla a doškriabala mu tvár. Viem, že to tu nemá ľahké. V Trinástom obvode platí prísny zákaz vyrábať a konzumovať omamné nápoje, ešte aj alkohol na čistenie rán v nemocnici držia pod zámkou. Haymitch je nútený abstinovať, ibaže tentoraz mu to neľahčujú tajné zásoby domáceho alkoholu. Držia ho v ústraní, kým sa z toho nedostane, nepovažujú za vhodné ukazovať ho v takomto stave na verejnosti. Musí to byť preňho neznesiteľné, no odkedy som zistila, ako nás oklamal, necítim k nemu ľútosť. Dúfam, že sa pozerá na vysielanie zo Sídla, nech vie, že aj Peeta sa od neho odvrátil.

Caesar potľapká Peetu po pleci. „Ak chceš, môžeme skončiť.“

„Vari to nie je všetko, čo vás zaujímalo?“ vrhne naňho Peeta jedovatý pohľad.

„Chcel som sa ťa spýtať, čo si myslíš o vojne, no ak si príliš rozrušený...“ prehovorí Caesar.

„Na to vám rád odpoviem.“ Peeta sa zhlboka nadýchne a pozrie sa priamo do kamery. „Chcem, aby sa všetci, čo sa teraz pozerajú – či už na strane Sídla, alebo na strane povstalcov –, na chvíľu zamysleli nad tým, čo táto vojna znamená pre ľudstvo. Už predtým sme sa takmer vyvraždili, no teraz je nás ešte menej. Sme na tom horšie. Naozaj sa chceme navzájom vyhubiť? Čo tým dosiahneme? Že po nás nejaký rozumnejší druh zdedí dymiace trosky?“

„Nie som si istý, či tomu rozumiem...“ priznáva Caesar.

„Nemôžeme neustále bojovať,“ vysvetlí mu Peeta. „Nie je nás toľko, aby sme mohli pokračovať donekonečna. Ak všetci čo najskôr nezložia zbrane, bude už aj tak neskoro.“

„Takže... vyzývaš na zastavenie násilia?“ spýta sa Caesar.

„Áno. Vyzývam na zastavenie násilia,“ zopakuje Peeta unavene. „A čo keby sme teraz zavolali strážu, nech ma odvedú späť do izby? Musím postaviť ďalších sto domčekov z karát.“

Caesar sa obráti ku kamere. „Týmto sa rozhovor teda končí a môžeme sa vrátiť k nášmu zvyčajnému programu.“

Ozve sa hudba a potom nejaká žena číta zoznam tovarov, ktorých bude v Sídle nedostatok – čerstvé ovocie, slnečné batérie, mydlo. Pozorujem ju s nezvyčajným záujmom, hoci dobre viem, že všetci čakajú na moju reakciu. Lenže na stráženie rozhovoru potrebujem viac času – teším sa z toho, že Peeta je živý a zdravý a že bráni moje nevinné postavenie v pláne rebelov, no zároveň sa očividne pridal na stranu Sídla, čo potvrdil výzvou na zastavenie násilia. Aj keď to vyznelo tak, že z vojny obviňuje obidve strany, zloženie zbraní v situácii, keď povstalci vybojovali iba niekoľko víťazstiev, by znamenalo návrat starého poriadku – alebo ešte čosi horšie.

Za chrbtom mi bzučia obvinenia proti Peetovi, znejú slová ako *zradca, klamár, nepriateľ*. Nemôžem sa pripojiť k rozhorčeniu rebelov, no ani postaviť sa proti nemu, pomyslí si, že najlepšie bude vypadnúť. Len čo podídem k dverám, šum v miestnosti prehlúši hlas prezidentky Coinovej. „Nemáš povolenie odísť, vojačka Everdeenová.“

Jeden z jej pomocníkov ma chyť za rameno. Nie je to agresívny pohyb, ale po skúsenostiach z arény reagujem

prudko na každý nečakaný dotyk. Vytrhnem sa z mužovho zovretia a rozbehnem sa po chodbe. Za mnou sa ozývajú zvuky šarvátky, no nezastanem. Bleskovo zhodnotím všetky úkryty a napokon skončím v kabinete so školskými pomôckami, opretá o debnu s kriedou.

„Ty žiješ,“ zašepkám, pritláčam si dlane na líca a cítim, ako sa mi na tvári rozlieva taký široký úsmev, že musí vyzeráť ako grimasa. Peeta žije. A zradil nás. No v tejto chvíli mi na tom nezáleží. Netrápi ma, čo alebo v mene koho hovorí, najdôležitejšie je, že je schopný rozprávať.

Po chvíli sa odchýlia dvere a niekto sa prešmykne dnu. Gale sa zošuchne vedľa mňa, z nosa mu kvapká krv.

„Čo sa stalo?“ spýtam sa.

„Skrížil som cestu Boggsovi,“ zahundre a mykne plecom. Rukávom mu utriem nos. „Opatrne!“

Dávam si lepší pozor, namiesto utierania mu látku iba jemne prikladám k nosu. „Kto je to?“

„Veď vieš, Coinovej poskok. Ten, čo ťa chcel zastaviť.“ Odstrčí mi ruku. „Prestaň, lebo mi vysaješ všetku krv!“

Kvapky sa zmenili na súvislý pramienok krvi. Vzdávam sa pokusov o prvú pomoc. „Ty si sa pobil s Boggsom?“

„Nie, len som zablokoval dvere, keď ťa chcel prenasledovať. Udrel ma laktom do nosa,“ vysvetľuje Gale.

„Určite ťa za to potrestajú.“

„Už sa stalo,“ zdvihne zápästie. Nechápavo naň hľadím. „Coinová mi vzala komunikátor.“

Zahryznem si do pery a pokúšam sa zachovať vážnu tvár, ale pripadá mi to príliš smiešne. „To ma mrzí, vojak Gale Hawthorne.“

„Kašli na to, vojačka Katniss Everdeenová,“ uškrnie sa. „Aj tak som si s tou vecou pripadal ako maškara.“ Obaja sa rozosmejeme. „Poriadne ma degradovali!“

Jedna z mála príjemných vecí v Trinástom obvode je, že som znova s Galom. Keď pominul tlak Sídлом predpísaného sobáša s Peetom, naše priateľstvo sa obnovilo. Do ničoho ma nenúti – nepokúša sa ma pobožkať a nevyznáva mi lásku. Buď som bola príliš chorá, alebo mi chce dať väčšiu voľnosť, alebo si uvedomuje, že teraz, keď je Peeta v rukách Sídla, by to bolo príliš kruté. Nech je pravda akákoľvek, opäť sa mám komu zveriť s tajomstvami.

„Čo sú to za ľudia?“ spýtam sa.

„Rovnakí ako my,“ tvrdí. „Keby sme namiesto niekoľkých hrúd uhlia mali atómové zbrane.“

„Ja si radšej predstavujem, že Dvanásty obvod by počas Temných dní ostatných rebelov nezradil.“

„Možno by sme to urobili, keby sme mali na výber iba medzi kapituláciou a nukleárnou vojnou,“ zamyslí sa Gale. „V istom zmysle je pozoruhodné, že vôbec prežili.“

Možno je to tým, že na topánkach mám ešte stále popol z nášho obvodu, no po prvý raz pocítim voči ľuďom z Trinástky čosi, čo som im dosiaľ upierala: úctu. Za to, že napriek všetkému prežili. Zo začiatku to muselo byť hrozné: tiesnili sa v podzemných priestoroch a zo zbombardovaného mesta zostal iba prach. Populácia bola zredukovaná a chýbal im spojenec, na ktorého by sa mohli obrátiť. Za sedemdesiatpäť rokov sa naučili samostatnosti, obyvateľov zmenili na armádu a bez cudzej pomoci vybudovali novú spoločnosť. Keby im epidémia kiahní neznížila pôrodnosť

a neprinútila ich zúfalo hľadať nové gény a ľudí schopných rozmnožovania, boli by ešte silnejší. Možno sú výbojní, správajú sa ako naprogramovaní a chýba im zmysel pre humor, ale sú tu a sú pripravení vzoprieť sa Sídlu.

„No aj tak im dosť dlho trvalo, kým sa ukázali,“ poznamenám.

„Nebolo to jednoduché. Najprv museli vybudovať základňu rebelov v Sídle a zorganizovať tajné hnutie v obvodoch,“ vysvetľuje. „A potom potrebovali niekoho, kto dá veci do pohybu. Potrebovali teba.“

„Rovnako potrebovali aj Peetu, ale zdá sa mi, že už na to zabudli.“

Gale sa zachmúri. „Peeta mohol dnešným vystúpením narobiť veľa škody. Väčšina rebelov jeho slová okamžite odmietne, no v niektorých obvodoch je hnutie odporu vratkejšie. Myšlienka na zastavenie násilia očividne pochádza z hlavy prezidenta Snowa. Lenže z Peetových úst to znie prijateľnejšie.“

Aj keď sa trochu obávam Galovej odpovede, predsa mu položím otázku: „Prečo to podľa teba povedal?“

„Možno ho mučili. Alebo presviedčali. Osobne si myslím, že uzavrel nejakú dohodu, aby ťa ochránil. Súhlasil, že podporí myšlienku prímeria výmenou za to, že mu Snow dovoľí vykresliť ťa ako zmätené tehotné dievča, ktoré nevedelo, čo sa deje, keď ho zajali rebeli. Aj keby obvody vojnu prehrali, Sídlo by k tebe mohlo byť zhovievavé. Samozrejme, iba ak nebudeš robiť problémy.“ Zrejme vyzerám rozpačito, pretože ďalšiu vetu vysloví veľmi pomaly: „Katniss... on sa ťa stále snaží zachrániť.“

Zachrániť? A vtedy to pochopím. Hry sa neskončili. Opustili sme arénu, no keďže ani mňa, ani Peetu nezabili, jeho predsavzatie udržať ma nažive stále platí. Chce, aby som bola nenápadná a zostala v bezpečí, kým sa vojna neskončí. Potom nebude mať ani jedna strana dôvod zabíjať ma. A Peeta? Ak zvíťazia rebeli, bude to preňho katastrofa. Ak vyhrá Sídlo, ktovie? Možno nás oboch nechajú žiť – ak sa budem správať poslušne – a pozerať sa na ďalšie pokračovania Hier o život.

V myšli sa mi mihajú obrazy: oštep zapichnutý v Rueinom tele, bezvedomý Gale visiaci z prániera, mŕtvolami posiatu pustatina, na ktorú sa zmenil môj domov. Ale prečo? Prečo to všetko? Kým sa vo mne búri krv, vybavujú sa mi ďalšie detaily. Prvý pohľad na povstanie v Ôsmom obvode. Víťazi držiaci sa za ruky v predvečer Hier štvrtstoročia. A potom môj výstrel do silového poľa v aréne, ktorý nebol náhodný. Tak veľmi som si priała, aby sa šíp zabodol hlboko do srdca nepriateľa!

Vyskočím, až pritom prevrátim škatuľu s desiatkami ceruziek, ktoré sa rozkotúlajú po podlahe.

„Čo sa robí?“ naplaší sa Gale.

„Nemôžeme zložiť zbrane.“ Skloním sa, šmátram po ceruzkách z tmavosivého grafitu a strkám ich do škatule.

„To by bol krok späť.“

„Súhlasím.“ Gale zhrnie dokopy za hrst ceruziek a klepnutím o podlahu ich vyrovná.

„Nech to Peeta povedal z akéhokoľvek dôvodu, mylí sa.“ Tie hlúpe ceruzy sa mi odmietajú podriaďovať, zopár od zlosti polámam.

„Ja viem. Daj ich sem, lebo všetky zničíš.“ Vezme mi z rúk škatuľu a rýchlymi, šikovnými pohybmi ju naplní.

„Nevie, čo sa stalo s Dvanástym obvodom. Keby videl, čo z neho zostalo...“

„Ja sa s tebou nehádam, Katniss. Keby som mohol stlačením gombíka zabiť každého, kto pracuje pre Sídlo, neváhal by som ani chvíľu.“ Strčí do škatule poslednú ceruzku a zatvorí veko. „Otázka je, čo s tým mieniš urobiť?“

Ukazuje sa, že na otázku, ktorá ma neprestajne zhrýza, existuje len jediná odpoveď. No až Peetovo vystúpenie mi pomohlo, aby som si to uvedomila.

Čo s tým mienim urobiť?

Zhlboka sa nadýchnem. Trochu nadvihnem ramená, akoby som si spomenula na čierno-biele krídla, ktoré mi nasadil Cinna, a znova ich spustím.

„Stanem sa drozdajkou.“

3

V Iskerníkových očiach sa odráža slabá žiara bezpečnostného svetla nad dverami. Rozvaľuje sa v ohybe Priminho lakťa, chráni ju pred nocou. Sestra sa túli k mame. V spánku vyzerajú rovnako ako ráno pred žrebovaním, keď ma prvý raz poslali na Hry o život. Ja mám posteľ len pre seba, pretože sa zotavujem a pre nočné mory a neustále prehadzovanie by so mnou aj tak nikto nevydržal.

Po hodinách civenia do stropu sa konečne zmierim s myšlienkou, že ma čaká ďalšia prebdená noc. Sledovaná Iskerníkovým ostrážitým pohľadom po špičkách prebehnem po chladnej vykachličkovanej podlahe k bielizníku.

V prostrednej zásuvke sú moje erárne šaty. Všetci nosíme rovnakú sivú košeľu zapravenú do nohavíc tej istej farby. Pod oblečením schovávam niekoľko drobností, ktoré som mala pri sebe, keď ma vytiahli z arény: brošňu s drozdajkou; Peetov zlatý medailón s fotkami mojej mamy, Prim a Gala;

výpust na získavanie vody zo stromov zabalený v malom striebornom padáku; perlu, ktorú mi venoval Peeta len niekoľko hodín predtým, ako som zničila silové pole. V Trinástom obvode mi zhabali kožnú masť pre potreby nemocnice a tiež luk so šípmi, lebo zbrane smú nosiť iba strážcovia. Teraz sú zamknuté v zbrojnici.

Prstami prechádzam po padáku, potom ich strčím dnu a zovriem v nich perlu. S prekríženými nohami si sadnem na posteľ a hladkým dúhovým povrchom perly si šúcham pery. Je to zvláštne upokojujúce, ako bozk od jej darcu.

„Katniss?“ zašepká Prim. Prebudila sa, z tmy sa na mňa upierajú jej oči. „Čo ti je?“

„Nič. Len som mala zlý sen. Spi ďalej.“ Mnohé veci pred sestrou a mamou automaticky zatajujem, aby som im nepridávala starosti.

Prim opatrne, aby nezбудila mamu, zlezie z postele, vezme na ruky Iskerníka a sadne si vedľa mňa. Dlaň mi položí na ruku, v ktorej zvieram perlu. „Si studená.“ Vezme z postele poskladanú deku a prehodí nám ju cez plecia. Zo sestry aj z Iskerníkovho chlpatého tela vyžaruje príjemné teplo. „Mne to môžeš povedať. Viem udržať tajomstvo. Aj pred mamou.“

Vtedy pochopím, že to dievčatko s vytrčajúcou košeľou pripomínajúcou kačací chvost, to, ktoré potrebovalo pomoc, aby dočiahlo na riad, a prosíkalo, aby sme sa išli pozrieť na koláče s polevou vo výklade pekárne, je navždy minulosťou. Okolnosti a prežité utrpenie ju prinútili, na môj vkus až príliš rýchlo, vyrásť na mladú ženu, ktorá zašívá krvácajúce rany a uvedomuje si, že mama nemusí vedieť o všetkom.